

22 septembrie – 28 septembrie

Călătoria la Roma

Textul de memorat: „Nu te teme, Pavele; căci tu trebuie să stai înaintea cezarului” (Faptele apostolilor 27:24)

Pavel își dorea de multă vreme să ajungă la Roma, însă arestarea sa în Ierusalim încurcase lucrurile. Cedase presiunilor conducătorilor bisericii din Ierusalim de a dovedi că respecta legea și ajunsesse să petreacă în arestul autorităților romane aproape cinci ani, dacă luăm în calcul și timpul petrecut în călătoria pe mare până în Italia. Astfel, planurile lui misionare fuseseră date complet peste cap.

Cu toate acestea, Isus însuși i-a promis că până la urmă avea să dea mărturie despre El în Roma (Faptele 23:11). Dacă se întâmplă să greșim, Dumnezeu ne acordă o nouă șansă, dar nu ne ferește întotdeauna de consecințele faptelor noastre. Pavel a reușit să ajungă la Roma, însă nu există nicio dovadă în Biblie că ar fi ajuns și în Spania, așa cum sperase (Romani 15:24). El a fost eliberat după prima întemnițare romană, dar a fost arestat după aceea din nou și a murit ca martir (2 Timotei 4:6-8) în anul 67 d.Hr., în timpul lui Nero.

Da, Pavel a ajuns la Roma și, în răstimpul petrecut în arest pentru a fi judecat înaintea cezarului, a propovăduit Evanghelia, în ciuda lanțurilor (Efeseni 6:20; Filipeni 1:13) și fără vreo piedică, înaintea oricui venea la el (Faptele 28:30,31), inclusiv în fața unor oameni importanți din casa cezarului (Filipeni 4:22).

Duminică, 23 septembrie – Călătoria pe mare

După aproximativ doi ani de întemnițare în Cezareea (Faptele 24:27), Pavel a fost trimis la Roma. Judecând după relatarea la persoana întâi și după mulțimea detaliilor (Faptele 27:1-28:26), Pavel a fost însoțit în această călătorie lungă și grea până în Italia de Luca, dar și de un alt creștin, pe nume Aristarh (Faptele 27:2). Un rol important în cadrul relatării îl are și sutașul roman, Iuliu, care răspundea și de alți întemnițați (vers. 1).

Au pornit la drum către sfârșitul sezonului cald. „Vremea postului” (vers. 9) se referă la Ziua Ispășirii, care era în a doua jumătate a lunii octombrie. În sezonul rece, adică din noiembrie până în martie, călătoria pe Mediterana era, de regulă, evitată. De data aceasta, s-au confruntat din start cu probleme și cu greu au reușit să ajungă pe insula Creta, în golfuluțel Limanuri bune (vers. 8).

1. Ce remarcă a făcut Pavel în Limanuri bune și ce atitudine a avut sutașul? Faptele 27:9-12

Sutașul a ignorat vorbele lui Pavel și a decis să mai meargă vreo patruzeci de mile spre vest și să ierneze în Fenix, un port sigur. Din nefericire, vremea s-a schimbat brusc și au fost prinși într-o furtună atât de puternică, încât echipajul nu a putut decât să lase corabia să fie purtată de vânt spre sud-vest, departe de țarm. Marinarii au aruncat apoi încărcătura și chiar uneltele corabiei, fiindcă lua deja apă și trebuia ușurată. Situația era critică. După mai multe zile de lumină scăzută, de vizibilitate redusă, de ploaie torențială și de vânt aprig, plutind în derivă și complet epuizați, și-au pierdut „orice nădejde de scăpare” (vers. 20).

2. Ce sfat a dat Pavel echipajului în a doua sa intervenție? Faptele 27:21-26

În cuvinte profetice, Pavel i-a dat echipajului o veste pe care tocmai o primise de la Dumnezeu: nu aveau motive să se descurajeze și să-și piardă speranța; aveau să înfrunte pericole și aveau să sufere pagube, însă toți cei de la bordul corabiei aveau să supraviețuiască!

De ce a trebuit ca Pavel, un slujitor atât de credincios și devotat, să sufere atât? Ce lecții putem desprinde din această experiență?

Luni, 24 septembrie – Naufragiul

În a doua intervenție, Pavel le-a dat celor de la bordul vasului - în total, două sute șaptezeci și șase de oameni - asigurarea că aveau să scape toți cu viață și că nu va exista altă pierdere decât cea a corabiei (Faptele 27:37,22). După paisprezece zile, cuvintele lui s-au adeverit. Vântul i-a purtat mai departe încolo și înapoi, dar marinarii și-au dat seama că se apropiau de uscat, probabil pentru că auzeau valurile spărgându-se de țărni (vers. 27). Au făcut o serie de măsurători și, de teamă să nu se lovească de stânci, au aruncat patru ancore de la cârma corabiei, ca să reducă viteza. Apoi i-au implorat pe zei să se facă ziua (vers. 28,29).

3. Ce lecții învățăm din această relatare? Faptele 27:30-34

La începutul călătoriei, sutașul s-a purtat frumos cu Pavel, dar nu avea încă motive să aibă încredere în sfaturile lui. După două săptămâni însă, situația era diferită. Pavel îi câștigase respectul prin faptul că anunțase naufragiul (vers. 21-26) despre care de-acum nu mai avea nicio îndoială că se va întâmpla.

Pavel i-a îndemnat pe corăbieri să mănânce ca să aibă putere să înoate și să ajungă la mal. Providența divină nu ne scutește întotdeauna de lucrurile care intră în mod normal în sarcina noastră să le facem. „De-a lungul relatării, este menținut echilibrul între asigurarea lui Dumnezeu că-i va ocroti pe acești oameni și eforturile lor de a și-o asigura.” - David J. Williams, *Acts*, ed. 1990, p. 438

La ziua, marinarii au văzut de departe uscatul; era un golf cu maluri nisipoase, și au hotărât să împingă corabia într-acolo. Corabia nu a reușit totuși să ajungă întregă la mal, fiindcă s-a înfipt într-o limbă de pământ și s-a sfărâmat sub izbitura valurilor. Planul ostașilor de a-i ucide pe întemnițați ca să nu scape a fost oprit de sutaș, în principal datorită lui Pavel. În cele din urmă, niciunul dintre ei nu și-a pierdut viața, exact așa cum le făgăduise Dumnezeu.

Ce impresie i-a făcut Pavel sutașului din moment ce acesta le-a interzis ostașilor să-i omoare pe întemnițați?

Marti, 25 septembrie – În Malta

Când au ajuns toți teferi la uscat, supraviețuitorii au aflat că se aflau pe insula Malta, o insuliță din centrul Mediteranei, situată la sud de Sicilia. În cele două săptămâni cât plutiseră în derivă pe mare, în voia vântului, parcurseseră circa 475 mile din Limanuri bune (Creta). Acum trebuiau să aștepte trei luni de iarnă ca să-și poată continua călătoria (Faptele 28:11).

4. Ce i s-a întâmplat lui Pavel pe insula Malta și ce a făcut Dumnezeu prin el? Faptele 28:1-10

Locuitorii insulei Malta s-au dovedit foarte prietenoși și ospitalieri și primul lucru pe care l-au făcut pentru Pavel și ceilalți, toți uzi și înghețați de frig, a fost să aprindă un foc mare la care ei să se poată încălzi; în această perioadă a anului, temperatura nu urca peste 10 grade Celsius.

Incidentul cu năpârca a atras atenția oamenilor asupra lui Pavel. Inițial, băștinașii au crezut că a fost mușcat de șarpe ca pedeapsă divină, pentru că era un ucigaș; reușise să scape din mare, însă Dreptatea sau probabil *Dikē*, o zeiță care la greci era personificarea dreptății și a răzbunării, nu-l lăsa să trăiască. Când au văzut totuși că lui Pavel nu i se întâmpla nimic rău, au zis că era un zeu, la fel cum spusese și locuitorii din Litra câțiva ani mai înainte (Faptele 14:8-18). Luca nu oferă detalii, dar nu greșim probabil dacă presupunem că Pavel a profitat de situație și a dat mărturie despre Dumnezeul căruia îi slujea.

Publius, procuratorul roman al insulei sau un alt demnitar local, i-a găzduit pe Pavel și pe ceilalți timp de trei zile până când și-au găsit un alt adăpost. Vindecarea tatălui lui Publius i-a dat lui Pavel ocazia de a realiza un fel de activitate de vindecare în mijlocul poporului maltez.

Luca nu menționează că, la plecarea din Malta, Pavel ar fi lăsat în urmă vreun convertit sau vreo biserică. Omisiunea aceasta, care poate fi doar accidentală, arată că misiunea noastră în lume nu se limitează la botezuri sau la plantarea de biserici, ci trebuie să includă și preocuparea pentru oameni și pentru nevoile lor. Acesta este aspectul practic al Evangheliei (Faptele 20:35; compară cu Tit 3:14).

Se pare că locuitorii acestei insule, deși nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, aveau totuși o idee despre dreptatea divină! De unde aveau ei ideea aceasta? Vezi Romani 1:18-20.

Miercuri, 26 septembrie – Pavel, în sfârșit, în Roma!

După cele trei luni petrecute în Malta, Pavel și ceilalți au reușit să-și continue călătoria (Faptele 28:11). Au ajuns la Puzole (vers. 13) - orașul modern Pozzuoli, din Golful Napoli -, iar de acolo s-au îndreptat pe uscat până la Roma (vers. 11-16).

Vestea sosirii lui Pavel a ajuns rapid la Roma, iar câțiva credincioși de acolo au parcurs câțiva kilometri ca să-i iasă în întâmpinare. Deși venea pentru prima oară în această cetate, avea numeroși prieteni: colegi, convertiți, rude și multe persoane dragi (Romani 16:3-16). Întâlnirea de la Forul lui Apriu trebuie să fi fost deosebit de emoționantă pentru ei, mai ales când au aflat de naufragiu și că Pavel era întemnițat. Apostolul l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru dovada lor specială de dragoste și de grijă și s-a simțit încurajat și capabil să apară în fața cezarului.

În raportul său oficial, Festus a notat probabil că, după legea romană, Pavel nu se făcea vinovat de nicio faptă gravă (Faptele 25:26,27; 26:31,32). Așa s-ar putea explica de ce i s-a permis să-și închirieze o casă (Faptele 28:30) și nu a fost trimis într-o închisoare obișnuită sau într-o tabără militară, deși, după obiceiul roman, era permanent păzit de un ostaș roman, de care era prins în lanțuri. Iar din moment ce trăia pe propria cheltuială, probabil că a putut să și muncească (Faptele 18:3).

5. Ce a făcut Pavel, imediat ce s-a stabilit în noua casă? Faptele 28:17-22

Pavel nu se putea duce de data aceasta la sinagogă, dar sinagoga putea veni la el. Imediat după ce a sosit, potrivit obiceiului său de a merge mai întâi la evrei (Romani 1:16), i-a chemat pe conducătorii iudei locali ca să le spună că era nevinovat și să le explice, ca și în alte ocazii, că singurul motiv pentru care fusese arestat era speranța lui Israel (Faptele 23:6; 24:15; 26:6-8). Dar intenția lui nu era în primul rând să se apere, ci să creeze o atmosferă de încredere cu scopul de a propovădui Evanghelia, arătând că învierea lui Isus constituia împlinirea speranței străvechi a poporului Israel. Mirați că nu primiseră de la Ierusalim nicio informație despre Pavel, iudeii l-au ascultat.

Citește Faptele 28:22. Ce ne spune aceasta despre împotrivirea care încă mai există astăzi față de credincioși? Cum putem rămâne credincioși când alții vorbesc împotriva credinței noastre?

Joi, 27 septembrie – Triumful Evangheliei

Într-o zi stabilită, iudeii au venit în număr mare să asculte prezentarea lui Pavel despre Evanghelia (Faptele 28:23).

6. De ce a citat Pavel din Isaia în acest context? Faptele 28:24-31

Citatul din Isaia 6:9,10 arată ce se întâmplă când oamenii nu vor să primească mesajul divin. Unii iudei au crezut, iar alții nu au crezut și astfel, din cauza disputei dintre ei, apostolul nu a avut decât să meargă iarăși la neamuri (Faptele 13:46,47; 18:6).

Pavel a așteptat doi ani până să fie judecat de cezar. Între timp, deși nu avea voie să-și părăsească locuința, a putut totuși să le prezinte Evanghelia celor care veneau la el. Scena finală din Fapte subliniază triumful Evangheliei, a cărei răspândire nu a putut fi oprită de nicio forță, nici iudaică, nici romană.

Nu este clar de ce Luca și-a încheiat istorisirea în acest punct, din moment ce există dovezi că Pavel nu a fost executat atunci (2 Timotei 4:6-8). Poate că, din perspectiva sa, Luca și-a atins scopul de a demonstra că Evanghelia a ajuns la „capătul pământului” (Faptele 1:8), din moment ce ea fusese propovăduită într-un loc atât de îndepărtat precum Roma.

„Răbdarea și voința lui Pavel din timpul îndelungatei și nedreptei lui înțemnițări, curajul și credința lui erau o continuă predică. Spiritul lui, atât de deosebit de spiritul lumii, dădea mărturie că o putere mai mare decât aceea a pământului era prezentă cu el. Și, prin exemplul său, creștinii erau îndemnați la o și mai mare râvnă ca apărători ai lucrării, din a cărei activitate publică Pavel fusese scos. În felul acesta, lanțurile lui Pavel aveau influență, așa că atunci când puterea și utilitatea lui păreau înlăturate și când, după toate aparențele, el putea face cel mai puțin, atunci a strâns snopi pentru Hristos din câmpuri din care se părea că era cu totul înlăturat.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 342

Din perspectiva misiunii bisericii însă, s-ar putea spune că istoria faptelor apostolilor - sau istoria răspândirii Evangheliei - nu s-a încheiat încă și fiecare dintre noi o completăm astăzi. De-a lungul secolelor au fost scrise alte capitole mai interesante și mai dramatice, uneori chiar cu sângele martorilor credincioși ai lui Dumnezeu. Acum este rândul nostru să adăugăm încă un capitol, ultimul (sperăm!), și să încheiem complet misiunea pe care le-a încredințat-o Isus ucenicilor, iar „atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Vineri, 28 septembrie – Un gând de încheiere

„Hristos i-a dat bisericii o însărcinare sfântă. Fiecare membru trebuie să fie un canal prin care Dumnezeu poate împărtăși lumii comorile harului Său, bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. Mântuitorul dorește atât de mult ca slujitorii Săi să prezinte lumii spiritul și caracterul Său! Nu există nimic de care lumea să aibă atâta nevoie ca de manifestarea prin oameni a iubirii Mântuitorului. Întreg cerul așteaptă bărbați și femei prin care Dumnezeu să poată descoperi puterea creștinismului.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp.441-442

„Multă vreme a așteptat Dumnezeu ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare om să lucreze pentru El, potrivit destoiniciei sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu își vor face lucrarea hotărâtă lor în câmpurile care au atâta nevoie, atât în preajma lor, cât și mai departe, împlinind însărcinarea Evangheliei, atunci lumea întregă va fi în curând avertizată și Domnul Isus va reveni pe acest pământ cu putere și slavă mare.” - *Ibidem*, p. 82

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Ioan 2 - Iuda 1

1. Care este consecința firească pentru oricine îl tăgăduiește pe Fiul?
2. Ce rugămintă i-a adresat apostolul „alesei doamne”?
3. Despre cine mărturiseau toți bine?
4. Ce fel de oameni sunt cei care nesocotesc stăpânirea și batjocoresc ce nu cunosc?

Istoria mântuirii, capitolul 31

5. Cum au petrecut ucenicii și mama lui Isus noaptea care a urmat după înălțarea Sa la cer?